

[Chr. Christensen]

landmænd, som er særdeles hårdt ramt og vel nok hårdere, end de er i andre dele af landet, fordi de to år igennem har været hårdt ramt af tørken. Netop derfor er det helt afgørende, at der kommer hjælp til landbruget for disse folk.

De ting, jeg fremdrog, er kendsgerninger om, hvad der nu skal gives til landmændene. Vi ved begge to noget om, at det ikke er tilstrækkeligt, og vi kunne have ønsket mere, men vi må erkende, at det er en hjælp, som er afgørende for dem netop i den situation, de står i. Det er som sagt ikke tilstrækkeligt, men det er en hjælp. Jeg ville ønske, at man klart også fra fremskridtspartiets side og fra de øvrige i Ringkøbing amt vil erkende, at vi har god grund til at glæde os på landbrugets vegne over, at den hjælp er givet. Og den glæde må kunne komme til udtryk, enten man har været med til at foranledige, at denne hjælp kom igennem, eller man er i den situation, at man ikke har haft en pind indflydelse på, om hjælpen blev givet eller ikke.

Formanden:

Jeg havde håbet at komme igennem dagen uden de sædvanlige trivielle bemærkninger, men nu er der altså så megen uro i sidegangen, at det er nødvendigt at gøre opmærksom på, at det også skal kunne høres, hvad der siges her i salen.

Alfred Hansen (DR):

Da jeg havde læst statsministerens redegørelse og hørt den her fra talerstolen, følte jeg i grunden, at der var en hel del mangler i denne redegørelse, og så fandt jeg redegørelsen frem fra den 6. november 1979, altså efter det sidste folketingsvalg. Der kan man i fortrykket af folketingets forhandlinger, 1979-80, 2. samling, sp. 13, læse følgende:

»Regeringen agter at videreføre udbygningen af Statens Uddannelsesstøtte med et lovforslag, der inddrager de 16-17-årige under støtten.«

Det hedder videre:

»Regeringen er opmærksom på de alvorlige problemer, som rejser sig for de uddannelsessøgende i forbindelse med de statsgaranterede lån, og undersøger mulighederne for at påbegynde en ændring af denne låneform.«

Det var en positiv tilkendegivelse den 6. november 1979. Vi må bare konstatere, at man ikke har fulgt denne hensigtserklæring op. Jeg mener, at det næppe kan være en forglemmelse, men det er i hvert fald en stor skandale, at statsministeren ikke i sin redegørelse har afsløret, hvad regeringen agter at gøre ved de uddannelsessøgendes økonomiske forhold. Vi kan tage det som udtryk for, at regeringen ikke agter at gøre noget som helst.

Med den rente, man har for kapital i dag, har de uddannelsessøgende, som skal ud og låne penge for at fuldende deres studier eller øvrige uddannelse, meget få positive ting at se frem til. De kan meget let komme til at lide rentedøden, ligesom landmændene er i færd med i øjeblikket. De må hver dag konstatere, at deres gæld vokser, og de må hver dag konstatere, at deres muligheder for at få beskæftigelse efter endt uddannelse er meget begrænsede. Vi må også konstatere, at hver femte EFG-elev ingen praktikplads har. Vi må konstatere – senest med undervisningsministerens meddelelse om, at der skal skæres ned på antallet af studerende ved Danmarks lærerseminarier – at adgangsbeholdningen til uddannelse gøres stadig mere restriktiv.

Det sker i en tid, hvor regeringen slår sig for brystet og siger: vi har vedtaget en lov om ungdomsgaranti. Hvad er det for en garanti? Hvornår regner regeringen med, at denne ungdomsgarantiordning kan være realiseret på den måde, at alle uddannelsessøgende, alle unge, kan få valget imellem en uddannelse eller beskæftigelse? Man kunne næsten forestille sig og få lyst til at påstå, at regeringen ønsker at få vedtaget loven om ungdomsgaranti for at dække over en dårlig samvittighed.

Jeg har savnet en positiv tilkendegivelse fra regeringen om, at man vil gøre noget ved de uddannelsessøgendes forhold, både med hensyn til at få en reel uddannelse og til at kunne klare uddannelsen uden alt for store økonomiske problemer og uden alt for stor gæld, som skal indfries efter uddannelsens afslutning.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om det er en forglemmelse, om statsministeren og regeringen har planer i retning af det, som statsministeren sagde her i tinget den 6. november 1979.